

Že je stal pred vhodom k »črnemu orlu«. Makso pa je hitel dalje. Samo še petnajst korakov je bil oddaljen od onega.

In tedaj si ni bil več v svesti svojega dejanja in nedejanja; lotilo se ga je neko blazno veselje. Postal je, vzdignil samokres in — meril.

Ali v tem hipu je izginil Pavlovič v »črnem orlu«.

Makso je zajechal, ali kakor bi trenil, se je vzdramil iz one omotice. Ta globoki vzdihljaj mu je olajšal notranjost, in kakor težka mora se mu je odvalilo od prsi, in grozno in jasno mu je stalo pred duševnimi očmi, kaj bi bil skoro učinil.

Potegnil je levico preko čela in si obrisal debele znojne kaplje, ki so stale na njem.

In vtaknil je samokres zopet za pas . . .

Ko je prižigal čez nekoliko minut luč v samotni svoji sobi, je bil že skoro popolnoma miren. Samo na obrazu se mu je čitala ne- navadna izmučenost.

Legel je na divan. Roke so se mu še tresle od prestane grozne razburjenosti, a ustnice so mu šepetale:

»Moj Bog, moj Bog! Ali je res nikdar ne pozabim?«

(Dalje prihodnjič.)

LISTEK.

Dva nova groba. — † Lujiza Pesjakova. Ko so se jele vračati pevke s toplega juga, se je poslovila s slovenskega Parnasa ptica, ki nam je prepevala dalje, nego traje navadna doba človeškega življenja. Dne 31. marcija je preminila odlična slovenska pesnica Lujiza Pesjakova. V pesniškem vzdušju ji je klila mladost, saj se je solnčila ob duševnih žarkih doktorja Franceta Prešerna, ki je bil koncipijent njenega očeta dra. Chrobata. Občujoč z našimi odličnimi pesniki: z Levstikom, s Cimpermanom in dr. je pozneje ustvarjala in spopolnjevala svoje poezije. Nad vse je ljubila dična pokojnica našo mladino. Nji je posvečena velika večina njenih pesniških proizvodov. Starejši »Vrtci« so polni nežnih pesmic, katere je zasadila vanje Lujiza Pesjakova. Dasi gosposke rodbine hči, ni zame-tavala preprostega naroda, izmed katerega je rada zajemala snovi svojim poezijam. Kako ljubek je n. pr. dramatiški prizor »Na Koprivniku«! Ni nam mogoče danes opisati vrlin Lujize Pesjakove, njenih slovstvenih del, njenih zaslug za vzgojo slovenske mladine, njene velike ljubezni do umetnosti — to stori skoro spretnejše pero — ob njenem grobu priznajmo žalujoč: Ločila se je od nas znamenita slovenska žena, kateri je za vsekdar zagotovljeno častno mesto v naši prosvetni zgodovini.

† Dr. Jernej Zupanc. Malo dni potem — dne 11. aprila — je umrl starosta slovenskih rodoljubov: osemnosemdesetletni beležnik, bivši prvomestnik

beležniške zbornice, dr. Jernej Zupanc. Počasna, težka mu je bila zadnji čas stopinja, sklonila se mu je bila nekdanj vitka postava. Videlo se je, da bo kmalu končana pozemljiska pot njegova. Sedaj ga ni več. Naši matuški beli Ljubljani manjka nečesa, ker je izginila iz nje častita postava doktorja Jerneja Zupanca. Za njim žaluje njegov rojstni kraj Martinji vrh pri Sv Lenartu nad Škofjo Loko, katerega je oblagodaril z mnogimi koristnimi napravami. Za njim žaluje ves slovenski narod, saj mu je bil pokojnik izmed največjih dobrotnikov; z drugimi prvoboritelji vred mu je pomagal ustanavljati najimenoitnejše prosvetne zavode ter jih z radodarno roko krepko podpiral. S korenitim znanjem, ki si ga je bil pridobil po obširnem potovanju po tujini v mlajši dobi, je združeval prisrčno ljubeznivost. Plemenito srce je bilo v prsih rajnemu doktorju Jerneju Zupancu, in najodličnejša črta te plemenitosti je bilo njegovo rodoljubje. Zanetil mu ga je bil slavni profesor Čop. Starček, ki se je šolal istodobno s pokojnikom, nam je pripovedoval, kako je vsa šola oživila, ko je stopil v učilnico Čop. Pri njegovi uri je prosto dihala pod težo nemčevalnega sistema ječeča slovenska mladina ter se naslajala s poezijami Vodnikovimi in Prešernovimi, katere jim je čital in tolmačil Čop. Domovinska ljubezen, katere se je bil navzel Zupanc od tega velikana učenosti, mu je bila vodnica vse žive dni, nje ni zatajil tedaj, ko so vihrali krog njega hudi politiški boji, nje ni žrtvoval kakim dvomljivim višjim ozirom, z njo v srcu je legel na bolniško posteljo, s katere ga je rešila smrt. — Slovenski narod se mu je izkazal hvalečnega. Dr. Jernej Zupanc je bil častni član »Ljubljanskega Sokola«, »Narodne čitalnice« v Ljubljani, ki hrani njegovo podobo, in častni občan selške občine. Večen mu bodi spomin!

—šar.

Petdesetletnica slovenskega pesnika in narodnjaka. Dne 24. m. m. je minilo petdeset let, ko se je rodil na Gorenjem Otoku pri Radovljici dični naš Ivan N. Resman, in prav zato smo zopet v današnji številki priobčili par umotvorov njegove nevenljive muze, hoteč z njimi podati jubilarju nezaten, a iskren homagij. Saj ga je pošteno zaslužil ne le kot starina naših pesnikov in pisateljev, ki je sodeloval pri »Slov. Narodu« že za pokojnega Jurčiča, potem pri »Edinosti« in »Domovini«, pri celovškem »Slovincu«, v Stritarjevem in »Ljubljanskem Zvonu« — ampak menda še bolj kot kremenit značaj in neumoren narodnjak, ki je ustanovil ali pomagal ustanoviti več čitalnic ter začel prvi nabirati za Jurčičevo ustanovo »Slovenske Matice«. Nočemo se na tem mestu spuščati v oceno plodovitega pisateljskega in zlasti pesniškega delovanja; to storimo tedaj, ko pesnik sam, kakor menda že namerava, »raztresene svoje ude zbere« — toda že sedaj opozarjamo bodočega ocenjevatelja Resmanove muze, naj je nika ne meri s šablonskim merilom, češ, da ni bila dostopna novim strujam, ki so dandanes zavladale med našim pesniškim naraščanjem; Resmanovo muzo umeje in sodi pravično tisti, ki pozna in razumeje naš narod. Da je Resman res pristno naroden pesnik, dokazuje že to, da je že množina njegovih pesmic uglasbena po Foersterju, Gerbiču, Čerinu i. dr.

Izmed vseh drugih jubilarjevih vrlin pa naj poudarimo samo ono, ki ga pa v naših očeh najvišje povzdiguje kot človeka in narodnjaka: na tihem, skoro skrivaj, po svetopisemskem ukazu, da levica ne vedi, kar stori desnica, dejanski in s svojo vplivno besedo podpira in pomaga, kjer more, naši rodoljubni mladini in vsem onim pomoči potrebnim narodnjakom, od katerih si obeta kaj koristnega delovanja. Ako se samo vsi oni podpiranci hvaležno domislijo svojega